

Simon P. Hullihen (1810-1857): Ο πρωτοπόρος Στοματικός και Γναθοπροσωπικός χειρουργός

Νικόλαος Λαζαρίδης¹

Εργαστήριο Στοματικής και Γναθοπροσωπικής Χειρουργικής Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Simon P. Hullihen (1810-1857): The pioneer Oral and Maxillofacial Surgeon

Nikolaos Lazaridis¹

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Aristotle University of Thessaloniki

DOI: 10.54936/haoms243135150

Ιστορική Ανασκόπηση
Historical Review

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Ο δόκτωρ Simon P. Hullihen (10 Δεκεμβρίου 1810 – 27 Μαρτίου 1857) Αμερικανός ιατρός και οδοντίατρος θεωρείται σήμερα δικαίως ως «ο Πατέρας της Στοματικής Χειρουργικής», αλλά κατά την διάρκεια της σύντομης ζωής του πάλεψε ενάντια στον σκεπτικισμό, την περιφρόνηση και την προκατάληψη, προτού αναγνωριστεί τελικά για το πρωτοπόρο, εφευρετικό και ταυτόχρονα τολμηρό έργο του. Βοήθησε στην ανάπτυξη πολλών σύγχρονων τεχνικών της Στοματικής και Γναθοπροσωπικής Χειρουργικής και συνέβαλε τα μέγιστα στην καθιέρωσή της ως χειρουργικής ειδικότητας, διενεργώντας περισσότερες από 1000 χειρουργικές επεμβάσεις στη γναθοπροσωπική περιοχή.

ΛΕΞΕΙΣ ΚΛΕΙΔΙΑ: Simon P. Hullihen, Πατέρας της Χειρουργικής στόματος, Στοματική και Γναθοπροσωπική Χειρουργική

SUMMARY: Dr. Simon P. Hullihen (December 10, 1810 – March 27, 1857) an American physician and dentist is rightly regarded today as the “Father of Oral Surgery”, nevertheless during his short life he fought against skepticism, scorn and prejudice, before finally being recognized for his pioneering, inventive and at the same time daring work. He helped develop many modern techniques of Oral and Maxillofacial Surgery and contributed the most to establishing it as a surgical specialty, performing more than 1000 surgeries in the maxillofacial area.

KEY WORDS: Simon P. Hullihen, Father of Oral Surgery, Oral and Maxillofacial Surgery

¹ Ομότιμος Καθηγητής ΣΓΠΧ
Αριστοτελείου Πανεπιστημίου
Θεσσαλονίκης

Simon P. Hullihen (1810-1857): Ο πρωτοπόρος Στοματικός και Γναθοπροσωπικός χειρουργός.

Αναμφίβολα, η κοιτίδα της ορθογναθικής χειρουργικής είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Πρωτοπόρος ήταν ο Simon P. Hullihen. Η ζωή και το έργο του θα πρέπει να ενδιαφέρει, όχι μόνο τους γναθοπροσωπικούς χειρουργούς και τους ορθοδοντικούς, αλλά και τους γενικούς οδοντιάτρους. Θα πρέπει επίσης να θυμόμαστε ότι το έργο του αντιπροσωπεύει μία «λησμονημένη» γενιά Αμερικανών ιατρών της εποχής εκείνης, που μέσα από ένα σύνολο αμαθών, εμπειρικών και πραγματικά αυτοδίδακτων θεραπευτών κατάφερε πράγματα που ποτέ ίσως εκ νέου δεν θα μπορούσαν να επιτευχθούν. Στην ελληνική βιβλιογραφία το έργο του αναφέρεται εν συντομία από ορισμένους συγγραφείς μόνο σε ότι αφορά την μεγαλύτερη και πετυχημένη του ορθογναθική επέμβαση, η οποία δημοσιεύτηκε το 1849 (Εικ. 1). (1,2,3,4,5). Στόχος της εργασίας αυτής είναι να αναδείξει το συνολικό έργο του γενικού αυτού χειρουργού και επί τιμή οδοντιάτρου, ο οποίος επικεντρώθηκε αποκλειστικά στη χειρουργική του στόματος, των γνάθων και του προσώπου.

Ο Hullihen γεννήθηκε στο Point Township της Western Pennsylvania στις 10 Δεκεμβρίου του 1810 και ήταν ο δεύτερος από τους τρεις γιούς αγροτικής οικογένειας. Εκείνη την περίοδο ο James Madison (1751-1836) (Εικ. 2) ήταν ο 4ος πρόεδρος των ΗΠΑ, από το 1809 ως το 1817, όταν η χώρα αποτελούνταν από 17 πολιτείες και ο συνολικός της πληθυσμός ήταν 7.239.881 (απογραφή του 1810) και ανήλθε τρία χρόνια μετά το θάνατο του Hullihen (1857) στα 31.443.321 (απογραφή του 1860). Ο πρόεδρος Madison έμεινε γνωστός στην ιστορία και ως «Ο πατέρας του συντάγματος».

Ο Hullihen ήταν καλός μαθητής. Φοίτησε σε τοπικά σχολεία και τα πρώτα παιδικά του χρόνια ήταν ήρεμα μέχρι την ηλικία των 9 ετών, όταν αυτός έπεσε μέσα σε ασβεστοκάμινο και υπέστη σοβαρά εγκαύματα και στα δύο του πόδια (5,6,7). Για 2 χρόνια παρέμεινε στο κρεβάτι, κάτω από την συνεχή φροντίδα ιατρών της περιοχής. Όταν άρχισε να βαδίζει μπορούσε μόνο με τα δάκτυλα των ποδιών και αυτό με την βοήθεια ειδικών υποδημάτων. Το σοβαρό αυτό ατύχημά στάθηκε η αφορμή για να ξεκινήσει να επιδεικνύει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την ιατρική, το οποίο τον έφερνε σε επαφή με τους τοπικούς ιατρούς, που συνόδευε αργότερα στις ιατρικές τους επισκέψεις. Στον υπόλοιπό του χρόνο εργαζόταν στην φάρμα του πατέρα του. Αυτό ο συνδυασμός ανάπτυξης χειρωνακτικών δεξιοτήτων (δουλεύοντας στην φάρμα) και ενδιαφέροντος για την επιστήμη της ιατρικής (παρακολουθώντας το έργο των ιατρών) τον οδήγησε στην άσκηση της Στοματικής και Γναθοπροσωπικής Χειρουργικής. Ο Hullihen με λαχτάρα μελετούσε ιατρικά βιβλία που μπορούσε να δανειστεί, ενώ αργότερα ως ιατρός πλέον απέκτησε και την φήμη του

Simon P. Hullihen (1810-1857): The pioneer Oral and Maxillofacial surgeon.

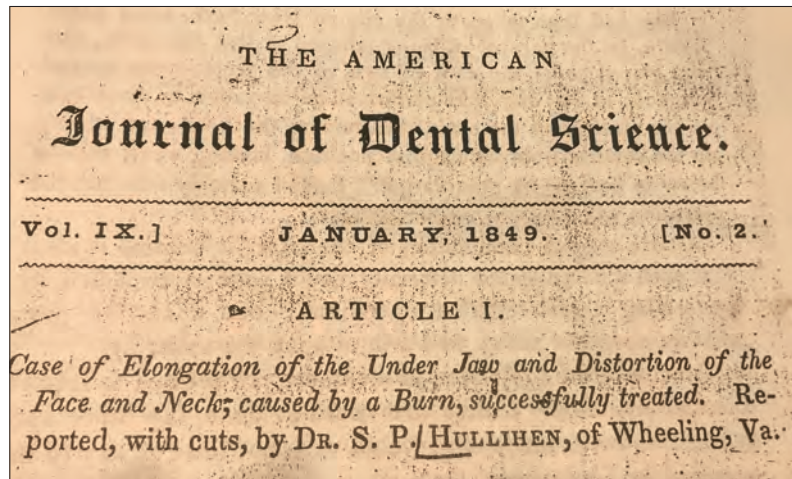
Undoubtedly, the cradle of orthognathic surgery is the United States of America. Simon P. Hullihen was a pioneer. His life and work should be of interest, not only to maxillofacial surgeons and orthodontists, but also to general practitioners' dentists. We should also remember that his work represents a "forgotten" generation of American physicians of that time, who through a group of uneducated, empirical and truly self-taught healers achieved things that may never again be achieved. In the Greek literature his work is briefly mentioned by some authors only in regards to his magnificent and successful orthognathic operation, which was published in 1849 (Fig. 1). (1,2,3,4,5). The aim of this paper is to highlight the overall work of this general surgeon and honorary dentist, who focused exclusively on surgery of the oral cavity, jaws and face.

Hullihen was born at Point Township of Western Pennsylvania on December 10, 1810 and was the second of three sons of a farmer family. At that time James Madison (1751-1836) (Fig. 2) was the 4th president of the USA, from 1809 to 1817, when the country consisted of 17 states and its total population was 7,239,881 (according to the 1810 census) and rose three years after Hullihen's death (1857) up to 31,443,321 (according to the 1860 census). President Madison was also known in history as the "Father of the Constitution".

Hullihen was a good student. He attended local schools and his early childhood was uneventful until the age of 9, when he fell into a lime kiln and suffered severe burns to both his legs (5,6,7). He remained bedridden for 2 years, under the constant care of local doctors. When he started walking again, he could only use his toes and that with the assistance of special footwear. This serious accident was the reason he begun to exhibit special interest in medicine, which brought him into contact with the local doctors, whom he later accompanied on their medical visits. He spent the rest of his time working on his father's farm. This combination of developing manual labor skills (while working on the farm) in synergy with his interest in medical science (observing the work of doctors) led him to practice Oral and Maxillofacial Surgery. Hullihen avidly studied any medical book he could borrow, and later as a physician also gained the reputation of a pioneer by applying various innovative treatment approaches.

There is an incident on record relating to Hullihen's early in his career.

"... the anecdote is related of him when a boy he saw another boy who had shallowed a fishhook, to which the line was attached. Medical aid was called, and the best surgeons at once gave up, that it would be impossible to re-

Εικ. 1: Η πρώτη, παγκόσμια, ορθογναθική επέμβαση διόρθωσης κάτω προγναθισμού και πρόσθιας ανεωγμένης δήξης, που δημοσιεύτηκε το 1849.

Fig. 1: The world's first orthognathic operation to correct mandibular prognathism and open bite, published in 1849.

Εικ. 2: James Madison 4ος Πρόεδρος των ΗΠΑ (1809-1817). Έμεινε γνωστός στην ιστορία και ως «Ο πατέρας του συντάγματος».

Fig. 2: James Madison 4th US President (1809-1817): He was also known in history as "The Father of the constitution".

νεωτεριστή εφαρμόζοντας διάφορες καινοτόμες θεραπευτικές προσεγγίσεις.

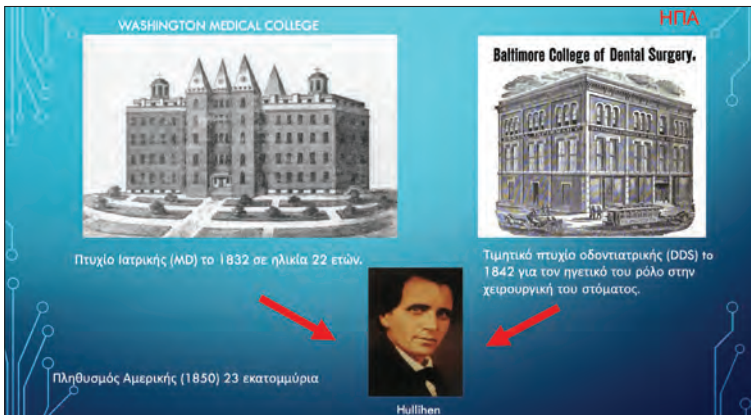
Υπάρχει καταγεγραμμένο ένα συμβάν που σχετίζεται με τον Hüllihen στην αρχή της καριέρας του.

«...το συμβάν που σχετίζεται με αυτόν ήταν όταν ένα αγόρι είδε ένα άλλο αγόρι που κατάπιε αγκίστρι πετονιάς της οποίας το νήμα παρέμεινε προσκολλημένο στο αγκίστρι. Κλήθηκε ιατρική βοήθεια και οι καλύτεροι χειρουργοί αμέσως εγκατέλειψαν την προσπάθεια να το αφαιρέσουν, καθώς θεώρησαν ότι τέτοιο χειρισμό θα προκαλούσαν άμεσο κίνδυνο για την ζωή του αγοριού. Κατόπιν αιτήματός του, επιτράπη στον νεαρό τότε Hüllihen να δοκιμάσει και αυτός. Ο Hüllihen κάνοντας μία οπή στον κάλυκα μεγάλης σφαίρας, τον γλίτρησε μέσω του νήματος της πετονιάς και τον πίεσε στη σάρκα γύρω από το αγκίστρι. Στη συνέχεια τραβώντας συγχρόνως κάλυκα και αγκίστρι, το αγκίστρι απομακρύνθηκε (ενώ ήταν μέσα στον κάλυκα) και αφαιρέθηκε χωρίς ιδιαίτερο πρόβλημα για τον ασθενή» (8) Ο Hüllihen πήρε το πτυχίο της Ιατρικής από το Washington Medical College στην Βαλτιμόρη το 1832, όταν ήταν 22 ετών. Αρχικά έμεινε στην ίδια Ιατρική σχολή ως εκπαιδευτής. Για μικρό χρονικό διάστημα εκπαιδεύτηκε στην Canton του Ohio και στο Pittsburgh στη γενική χειρουργική, (αλλά και ανεπίσημα ως οδοντίατρος). Εκεί γνώρισε και την μελλοντική του σύζυγο Elizabeth Fundenburg. Μετά τον γάμο του (1835), ανέκωρησε για το Kentucky, όπου και σκόπευε να ασκήσει την ιατρική. Δυστυχώς, όμως αρρώστησε βαριά κατά την διάρκεια του ταξιδιού και αναγκάστηκε να αναζητήσει ιατρική βοήθεια στο Wheeling της τότε Virginia το 1835 (το Wheeling ανήκει στη West Virginia, από το 1847) (7). Αφού ανάρρωσε στο Wheeling, αποφάσισε να δραστηριοποιηθεί στην πόλη αυτή και επαγγελματικά και να μείνει εκεί για όλο το υπόλοιπο της ζωής του (9). Σε απογραφή του 1840 το Wheeling είχε πληθυσμό 7885 κατοίκους, ενώ σε πρόσφατη απογραφή του 2020 είχε 27062 κατοίκους.

move the hook without much danger to life. At his request, the boy Hüllihen was allowed to try. Cutting a hole through a large bullet, he slipped it on the fishing line, and pressing down upon the hook, pushed it from the flesh, and drawing both out, the point of the hook was found in the bullet." (8) Hüllihen received his medical degree from Washington Medical College in Baltimore in 1832, when he was 22 years old. He initially stayed at the same Medical School as an instructor. For a brief time, he trained in Canton, Ohio and in Pittsburgh in general surgery, (but also informally as a dentist). There he also met his future wife, Elizabeth Fundenburg. After his marriage (1835), he left for Kentucky, where he intended to practice medicine. Unfortunately, however, he became seriously ill during the trip and was forced to seek medical attention in Wheeling, Virginia in 1835 (Wheeling belongs to West Virginia, as of 1847) (7). After recovering in Wheeling, he decided to take up business in that city and stayed there for the rest of his life (9). In the 1840 census Wheeling had a population of 7,885, while in a recent 2020 census it had 27,062 residents.

He announced his intention to practice dentistry and oral and maxillofacial surgery (6). The medical community of the city of Wheeling met his arrival with disdain and skepticism. At that time most dentists were of the "barber-surgeon" category and rarely were graduates with recognized medical or dental training. Additionally, other doctors in the city of Wheeling questioned why Hüllihen, while academically trained as a physician and surgeon, chose to devote his career so passionately to dentistry and oral and maxillofacial surgery in this small town of about 8,000 people. Ultimately, he faced significant distrust. It is worth mentioning the reaction of the people of Wheeling, by an incident which happened to him a few months after he settled in.

"... as young Hüllihen sat at his window opening on the

Εικ. 3: Απονομή του πτυχίου της Ιατρικής και τιμητικού πτυχίου της Οδοντιατρικής στον Hullihen (παρότι ο Hullihen δεν σπούδασε επισήμως οδοντιατρική).

Fig. 3: Award of the Degree in Medicine and Honorary Degree of Dentistry to Hullihen (although Hullihen did not formally study dentistry).

Ανήγγειλε την πρόθεσή του να ασκήσει οδοντιατρική και στοματογναθοπροσωπική χειρουργική (6). Η ιατρική κοινότητα της πόλης Wheeling αντιμετώπισε την άφιξή του με περιφρόνηση και σκεπτικισμό. Εκείνη την εποχή οι περισσότεροι οδοντίατροι ήταν της τάξης του «κουρέα-χειρουργού» και σπάνια ήταν πτυχιούχοι με αναγνωρισμένη ιατρική ή οδοντιατρική εκπαίδευση. Επιπρόσθετα, άλλοι γιατροί της πόλης Wheeling διερωτώνταν γιατί ο Hullihen, ενώ ήταν εκπαιδευμένος ακαδημαϊκά ως ιατρός και χειρουργός, επέλεξε να αφιερώσει την καριέρα του με τόσο πάθος στην οδοντιατρική και στοματογναθοπροσωπική χειρουργική, στη μικρή αυτή πόλη των 8000 περίπου κατοίκων. Τελικά, αντιμετώπιση με ιδιαίτερη δυσπιστία. Είναι άξιο να αναφερθεί η αντίδραση του κόσμου, μέσω ενός συμβάντος που του συνέβη λίγους μήνες μετά την εγκατάστασή του στο Wheeling.

«... ως νέος γιατρός ο Hullihen καθόταν κοντά στο παράθυρο του ιατρείου του στενίζοντας τον δρόμο, περιμένοντας να εμφανιστούν ασθενείς χωρίς μεγάλη ελπίδα, παρατήρησε δύο από τους δανδήδες της πόλης, από τους οποίους ο ένας ήταν φοιτητής Ιατρικής στο ιατρείο ενός καταξιωμένου ιατρού να έρχονται προς το ιδιωτικό του ιατρείο. Ο φοιτητής μετέφερε έναν κόκορα “υπό μάλης” και ο τρόπος και των δύο δανδήδων έδειχνε ότι σκάρωναν κάτι. Όταν έφτασαν στο παράθυρο, πλησίασαν τον Hullihen “ιπποτικά” με τα εξής λόγια “Δόκτωρ σας φέραμε έναν ασθενή σήμερα το πρωί, αναζητώντας τις χειρουργικές σας δεξιότητες” και έδειξαν τον κόκορα με θραυσμένο πόδι. Ο Hullihen αμέσως αντιλήφθηκε την πρόθεση των νέων να ταπεινώσουν την επαγγελματική του περηφάνια, αλλά εξέτασε το κάταγμα προσεκτικά και κατόπιν είπε στους δύο αργόσχολους ότι έχει την πρόθεση να θεραπεύσει τον κόκορα. Ο Hullihen παρευθύς άρχισε την επέμβαση: προετοίμασε τους νάρθηκες με δεξιοσύνη και τους προσαρμόσε στο θραυσμένο πόδι του κόκορα, ενώ οι δύο δανδήδες χρησίμευαν ως βοηθοί. “Και τώρα”, τους είπε ο χειρουργός Hullihen, “θα πρέπει να αφήσετε τον ασθενή σε μένα για ένα δεκαήμερο, όπου στην διάρκεια αυτού του διαστήματος θα πρέπει να μείνει ήρεμος μέσα σε ένα βαρέλι στο κελάρι μου για να του χορηγείται η κατάλληλη διαίτα. Στο τέλος αυτού του χρονικού διαστήματος επικοινωνήστε μαζί μου για την περίπτωση του ασθενούς σας”. Αυτό ήταν απροσδόκητη εξέλιξη της περίπτωσης για τους νε-

street waiting with small hope, no doubt, for the professional calls that came not, he observed two of the young dandies of the town, one of them a medical student in the office of an established practitioner, coming towards his house; the student carried a chicken cock under his arm and the manners of both young men indicated mischief on foot. When they reached his window, they accosted Dr. Hullihen cavalierly with – ‘Doctor, we have brought you a patient this morning, wanting your surgical skill’, and the chicken cock with a broken leg was at once exhibited. Hullihen was prompt in seeing the intention to mortify his professional pride, but... he examined the fracture carefully, and then told the young idlers it was readily within the means of cure; he forthwith set about the operation: splints were very nicely prepared and adapted, the young men acting as assistants. ‘And now’, said the surgeon, ‘you must leave this patient with me for about ten days, during which time he should be kept quiet under a barrel in my cellar and provided with proper diet; at the end of that time, you will please call for him’. This was a very unexpected turn of the case to the young dandies, and they left the office of Dr. Hullihen with no intention of ever returning for the poor cock whose leg they had purposely and wickedly broken merely to play the trick upon the doctor.

Finding they did not come back in a fortnight, Dr. Hullihen politely notified them of the patient’s entire cure and readiness to return home. No attention being paid to this message, he sent back the chicken with a bill of \$20.00 for professional services. The charge was ridiculed, as he expected, and payment refused; but the doctor notified them that he would bring suit, and the matter was accordingly brought before a magistrate. Hullihen made his own simple statement of the facts, and judgement was given in his favor for the full amount of the bill; this sum, the doctor requested, should be given to a charitable institution. By this result of a practical joke, the jokers became the laughing stock of the whole town, while the man they intended to mortify was advanced in popularity and public estimation...” (9)

It didn’t take long to prove that Simon Hullihen was a physician of unusual acumen. His talent attracted patients from the Mississippi and Ohio river valleys as well

Εικ. 4: α) Αδελφή του Ελέους Καθολικού Τάγματος της τότε εποχής στο έργο της. β) Το πρώτο νοσοκομείο που εγκαθιδρύθηκε το 1845. γ) Πινακίδα με σύντομη ιστορία της εξέλιξης του νοσοκομείου του Wheeling έως το 1975. δ) Η πόλη Wheeling την εποχή του Hullihen, όπου με κάποιο παρόμοιο ατμόπλοιο αποβιβάστηκε και ο ίδιος στην πόλη αυτή. ε) Η πόλη Wheeling όπως είναι σήμερα. στ) Το νέο νοσοκομείο της πόλης Wheeling.

Fig. 4: a) Sister of Mercy Catholic Order of the time in her work. b) The first hospital established in 1845. c) A plaque with a brief history of the development of Wheeling Hospital through 1975. d) The city of Wheeling at the time of Hullihen, he himself landed in this city with a similar steamboat. e) The city of Wheeling as of today. f) The new hospital of the city of Wheeling.

αρούς δανδήδες, και εγκατέλειψαν το ιατρείο του δόκτορος Hullihen χωρίς καμία πρόθεση να επανέλθουν για τον φτωκό κόκορα του οποίου το πόδι έσπασαν επίτηδες και με δολιότητα ώστε να σπάσουν πλάκα με τον γιατρό.

Μετά από την παρέλευση ενός δεκαπενθήμερου ο Hullihen πείστηκε ότι οι δανδήδες δεν θα έρθουν και ευγενικά τους ειδοποίησε ότι ο ασθενής τους κόκορας θεραπεύθηκε πλήρως και είναι έτοιμος να επιστρέψει σπίτι του. Οι νεαροί δανδήδες δεν έδωσαν σημασία στο μήνυμα. Ο Hullihen όμως έστειλε τον κόκορα στους νεαρούς με λογαριασμό οφειλής 20 δολαρίων για την θεραπεία του. Οι νεαροί αρνήθηκαν να πληρώσουν τον λογαριασμό. Ο Hullihen όμως απόητος αντί να εγκαταλείψει το θέμα επιζήτησε νομικά μέσα, κάνοντας αγωγή για την αμοιβή του και κέρδισε. Στο τέλος αυτού του αστείου οι δανδήδες έγιναν περιγέλος σε ολόκληρη την πόλη, ενώ ο γιατρός τον οποίο θέλησαν να ταπεινώσουν αύξησε την δημοτικότητά του και κέρδισε την εκτίμηση των πολιτών...» (9) Δεν άργησε να αποδειχθεί ότι ο Simon Hullihen ήταν ένας ιατρός με ασυνήθη ευστροφία. Το ταλέντο του προσείλκυσε ασθενείς που κατοικούσαν στις κοιλάδες των ποταμών Μισισσιπή και Οχάιο αλλά και από άλλες περιοχές. Το ιατρείο του Hullihen παρείχε και ευρύ οδοντιατρικό φάσμα, για αυτό και παρακάλεσε τον νεότερο αδερφό του να συνεργαστεί μαζί του και να τον βοηθά στις καθαρά οδοντιατρικές περιπτώσεις. Σε αναγνώριση της δραστηριότητάς του αυτής του χορηγήθηκε από το Baltimore Dental College ο τίτλος Honorary Doctor of Dental Surgery το 1842 (Εικ. 3). Οι σημειώσεις του μας δίνουν μια ιδέα του εύρους των χειρουργ-

as from other areas. Hullihen 's practice also provided a wide range of dentistry, so he asked his younger brother to work with him and assist him with the purely dental cases. In recognition of this activity, he was granted by Baltimore Dental College the title of Honorary Doctor of Dental Surgery in 1842 (Fig.3). His notes give us an idea of the range of different surgeries he performed in the last ten years of his life (8,10).

For Cataract about 200 times
 For Hare-lip about 100 times
 For Cleft Palate about 50 times
 For Cancers about 150 times
 For Antrum Cases 200 times
 For Strabismus about 100 times
 For making new noses about 25 times
 For making new lips about 50 times
 For making underjaws about 10 times
 For General Surgery about 200 times

Hullihen's social concerns

Apart from his reputation as a good surgeon, Hullihen also gained a reputation as a socialite. Hence, whenever any social work was to be successfully carried through, it seemed a necessary preliminary to obtain the interest, approbation and cooperation of Dr. Hullihen. (10). One of his greatest wishes was to "establish a public hospital at Wheeling, where the sick and disabled of every class might find proper attendance while under the medical

γικών επεμβάσεων που διενεργούσε τα τελευταία δέκα χρόνια της ζωής του (8,10).

Για Καταρράκτη περίπου 200 περιπτώσεις
 Για Λαγώχειλος περίπου 100 περιπτώσεις
 Για Υπερωσισιστία περίπου 50 περιπτώσεις
 Για Καρκίνο Στόματος περίπου 150 περιπτώσεις
 Για Γναθιαίου Άντρου περίπου 200 περιπτώσεις
 Για Στραβισμό περίπου 100 περιπτώσεις
 Για δημιουργία νέας μύτης περίπου 25 περιπτώσεις
 Για δημιουργία νέων χειλέων περίπου 50 περιπτώσεις
 Για δημιουργία νέων κάτω γνάθων περίπου 10 περιπτώσεις
 Για Γενική Χειρουργική περίπου 200 περιπτώσεις

Οι κοινωνικές ανησυχίες του Hullihen

Πέρα από την φήμη του ως καλού χειρουργού ο Hullihen απέκτησε την φήμη και ενός ανθρώπου με κοινωνικό προφίλ. Γί αυτό, όταν απαιτούνταν ένα έργο να ολοκληρωθεί με επιτυχία θεωρούνταν απαραίτητη προϋπόθεση το έργο αυτό να προσξενήσει το ενδιαφέρον και του Hullihen και έτσι να εξασφαλισθεί η συνεργασία του (10). Μία από τις μεγάλες επιθυμίες του ήταν να «εγκαθιδρύσει ένα δημόσιο νοσοκομείο στην πόλη Wheeling, όπου οι ασθενείς και οι χρόνια πάσχοντες οποιασδήποτε κοινωνικής τάξης θα μπορούσαν να βρίσκουν την κατάλληλη ιατρική φροντίδα και θεραπεία για χειρουργικές και μη παθήσεις» (10). Σύντομα ο Hullihen διαπίστωσε ότι κακές νοσηλίες θα μπορούσαν να διακινδυνέψουν επιτυχείς χειρουργικές επεμβάσεις, και ακόμη να επιφέρουν και απώλεια της ζωής των ασθενών. Σε συνεργασία λοιπόν με έναν συνεργάσιμο επίσκοπο και πεπειραμένους αδερφές ενός καθολικού τάγματος, αγοράστηκε ένα μεγάλο σπίτι το 1845 (Εικ. 4), στο οποίο γρήγορα προστέθηκαν νέοι χώροι και αργότερα οικοδομήθηκε σε νέα θέση αυτού που μέχρι σήμερα ονομάζεται "the Wheeling Hospital" (Εικ. 4). Θεωρείται καλό να αναφερθεί ότι οι ασθενείς πλήρωναν νοσήλια 97 σεντς την ημέρα. Κατά την διάρκεια του δεύτερου έτους της λειτουργίας του το νοσοκομείο παρουσίαζε ζημία \$101.61 (έσοδα \$2407.73, έξοδα \$2509.34)! Ο Hullihen με μεγάλη ευκολία θα μπορούσε να έχει επικεντρωθεί εξολοκλήρου στο επιτυχημένο ιδιωτικό του ιατρείο (Εικ. 5), χωρίς να προσπαθεί να μεταλαμπαδεύσει τις γνώσεις του και την εμπειρία του γύρω του. Ωστόσο, δεν επέτρεψε ποτέ στον εαυτό του να εμπορευματοποιήσει την ιατρική του επιστήμη. Εκπαίδευε μαθητευόμενους και συνέβαλε τα μέγιστα στην τότε ιατρική βιβλιογραφία. Οι περιγραφές νόσων και η θεραπεία τους ήταν καλογραμμένες, ακριβείς και απέρριπτες. Είναι εντυπωσιακή η ποικιλία των νόσων και παθήσεων που αντιμετώπισε με υπευθυνότητα και με μεγάλη ευρηματικότητα.

Hullihen και Οδοντιατρική

Είναι απορίας άξιο στα αλήθεια πώς ένας ιατρός με εξειδίκευση στην Χειρουργική (δεν του είχε ακόμη απονεμηθεί τιμητικό πτυχίο Οδοντιατρικής) επέλεξε η

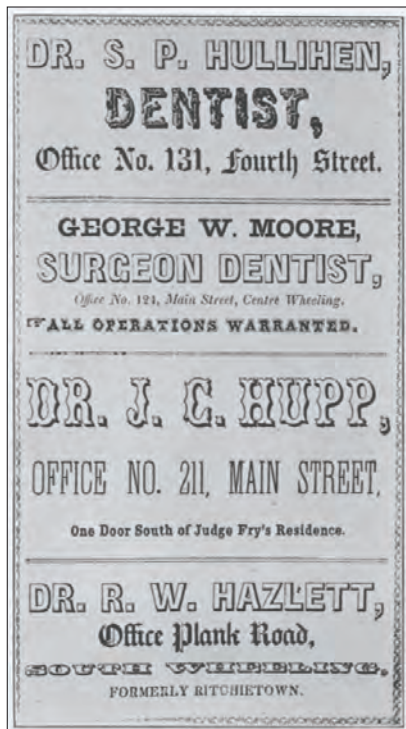
treatment or surgical operations." (10). Hullihen soon realized that poor hospitalization conditions could jeopardize successful surgeries, and even result in the loss of patients' lives. So, in collaboration with a cooperative bishop and experienced sisters of a Catholic order, a large house was purchased in 1845 (Fig.4), to which new premises were quickly added and later built in a new location, which is still called "the Wheeling Hospital" (Fig.4). It is worth mentioning that the patients had to pay 97 cents a day for hospitalization. During the second year of its operation the hospital showed a loss of \$101.61 (\$2407.73 income, \$2509.34 expenses)! Hullihen could have easily concentrated entirely on his successful private practice (Fig.5), without trying to pass on his knowledge and experience to those around him. However, he never allowed himself to commercialize his medical knowledge. He trained apprentices and contributed greatly to the medical literature of the time. Descriptions of diseases and their treatment were well written, accurate and redundant. The variety of diseases and ailments he dealt with, responsibly and with great ingenuity, is impressive.

Hullihen and Dentistry

It is truly puzzling how a physician specializing in Surgery (he had not yet been awarded an honorary degree in Dentistry) chose to have his first publication on a dental subject. Indeed Hullihen's first publication in 1839 was an essay titled "Odontalgia" (11). The opening paragraph shows the anguish of those times. (Fig.5) "There is no disease, perhaps, which attacks the human family so indiscriminately and so universally as the toothache: none which the dentist is called upon so often to cure, and none that he treats with less success." (12) Hullihen dealt with several maxillary sinus infections. Experts of those days believed that the abscess of the maxillary antrum was only an alteration of the secretion of its lining membrane. From his experiences Hullihen concluded that "morbid secretion of the membrane lining... a true abscess of the antrum does frequently occur... and is usually due to an infection of the teeth." (12,13) He recommended extraction of the responsible tooth and created an adequate oro-antral fistula for drainage. Effusions and rubbing with a small-sized hard brush that was done urgently for drainage was part of the treatment of maxillary sinus abscess.

Hullihen and Oral Surgery

Hullihen in 1844 published a case titled "Case of Aneurysm by Anastomosis of the Superior Maxillare" (14). He reports the appearance of a purpuric pulsating nodule between the upper central incisors in a 22-year-old pregnant woman (Fig.6). Because of excessive pain and relatively severe bleeding the resection was performed in the following manner:

Εικ. 5: Ο Hullihen διαφημιζόμενος σε τηλεφωνικό κατάλογο της τότε εποχής ως οδοντίατρος. Ο δεύτερος οδοντίατρος George W. Moore εγκατέλειψε την πόλη σύντομα.

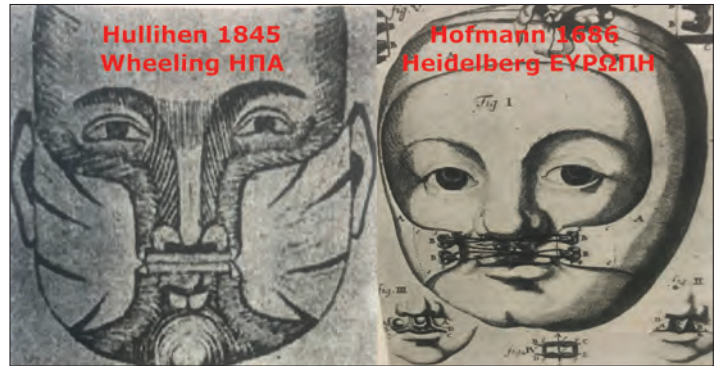
Fig. 5: Hullihen advertised in a telephone directory of the time as a dentist. The second dentist George W. Moore left town soon after.

πρώτη δημοσίευσή του να αφορά θέμα της οδοντιατρικής. Πράγματι η πρώτη δημοσίευση του Hullihen το 1839 ήταν ένα δοκίμιο με τίτλο «Οδονταλγία» (11). Η αρχική παράγραφος δείχνει την αγωνία εκείνων των καιρών. (Εικ.5)

«Δεν υπάρχει νόσος ίσως η οποία επιτίθεται στο ανθρώπινο γένος χωρίς διακρίσεις και τόσο καθολικά όσο η οδονταλγία. Ωστόσο παρόλο που είναι το πιο συχνό αίτιο επίσκεψης στον οδοντίατρο, δεν αντιμετωπίζεται με την ανάλογη επιτυχία.» (12) Ο Hullihen αντιμετώπισε πολλές λοιμώξεις του γναθιαίου άντρου. Αυθεντίες των ημερών εκείνων πίστευαν ότι το απόστημα του γναθιαίου άντρου ήταν μόνο μία αλλοίωση του εκκρίματος της επενδυτικής του μεμβράνης. Από τις εμπειρίες του ο Hullihen συμπέρανε ότι «πέρα από την νοσηρή έκκριση της επενδυτικής μεμβράνης και ένα καθαρό απόστημα συχνά εμφανίζεται... και οφείλεται συνήθως στην λοίμωξη από δόντι» (12,13). Συνιστούσε εξαγωγή του υπεύθυνου δοντιού και δημιουργούσε επαρκές αντροστοματικό συρίγγιο για παροχέτευση. Διακλυσμοί και τριβή με μία μικρών διαστάσεων σκληρή βούρτσα που γινόταν επειγόντως για την παροχέτευση αποτελούσε μέρος της θεραπείας του αποστήματος του γναθιαίου άντρου.

Εικ. 6: Στην εργασία του με τίτλο «Aneurism by anastomosis of the superior maxillare» παρουσιάζει περίπτωση αντιμετώπισης ενδοστοματικού όγκου με απολίνωση. Πιθανώς να επρόκειτο για όγκο κυήσεως.

Fig. 6: In his work titled "Aneurism by anastomosis of the superior maxillare" he presents a case of intraoral tumor treatment with ligation. It was probably a pregnancy tumor.

Εικ. 7: Αυτοκόλλητοι συμπλησιαστικοί ιμάντες του Hullihen που χρησιμοποιούνται για την προχειρουργική συμπλησίαση ευρέων χειλοφανιακών σχιστιών, ώστε να ευνοείται η χειρουργική τους αποκατάσταση. Παρόμοιες συσκευές συμπίεσης των κολοβωμάτων χρησιμοποιήθηκαν από άλλους χειρουργούς πολύ πριν από τον Hullihen. Στην εικόνα απεικονίζεται η συσκευή του Hofmann (1686) με υφασμάτινο σκούφο και προεκτάσεις στην παρειά και το άνω χείλος. Οι επεκτάσεις είχαν αγκίστρια γύρω από τα οποία μπορούσε να περιδέσει ράμματα, ώστε να συμπλησιασθούν (πιεζόμενα) τα κολοβώματα της σχιστίας.

Fig. 7: Hullihen's self-adhesive closure straps used for preoperative closure of wide clefts to facilitate surgical repair. Similar stump compression devices were used by other surgeons long before Hullihen. The image shows Hofmann's device (1686) with a cloth cap and extensions on the cheek and upper lip. The extensions had hooks around which he could tie sutures to bring the splint stumps together (compressed).

"A strong pin was pushed deeply through a portion of the gum at the upper edge of the tumor on the anterior surface of the alveolar process, and parallel with the jaw. Another pin, after being bent to suit the arch of the upper jaw, was inserted in the same way at the upper edge of the tumor on the inside of the mouth. A strong ligature was then thrown around the ends of the pins, and carefully pushed down between the tumor and the teeth, drawn very tight, and secured by a knot. In this way, the whole tumor was embraced in one ligature... On the second day the ligature was tightened, and also on the fourth and fifth. On the sixth day the tumor came away, and not a vestige of the disease remained..." (9)

Hullihen and Cleft Lips

Hullihen's ability to also treat cleft lips attracted many patients. In a carefully written paper of his (15), he recorded his observations on cleft lips and his suggestions for their surgical treatment. Although it is not mentioned in the literature it is very likely that he was influenced by his contemporary Thomas Dent Mutter (1811-1859). The latter excelled in reconstructive cleft surgery in Philadelphia and cites Hullihen's work bibliographically

Hullihen και Στοματική Χειρουργική

Ο Hullihen το 1844 δημοσίευσε περίπτωση με τον αγγλικό όρο «Case of Aneurism by Anastomosis of the Superior Maxillare» (14). Αναφέρει την εμφάνιση πορφυροειδούς παλλόμενου ογκιδίου, μεταξύ των άνω κεντρικών τομέων σε έγκυο 22 ετών (Εικ.6). Εξαιτίας του υπερβολικού πόνου και της σχετικά σοβαρής αιμορραγίας η εκτομή διενεργήθηκε κατά τον ακόλουθο τρόπο. «Μία ισχυρή βελόνα προωθήθηκε εν τω βάθει διαμέσου των ούλων στην ανώτατη βάση του όγκου από την πρόσθια επιφάνεια των φατνιακών αποφύσεων, και παράλληλα με την άνω γνάθο. Μία άλλη βελόνα αφού κάμφθηκε για να ακολουθεί την καμπύλη του οδοντικού τόξου της άνω γνάθου προωθήθηκε με τον ίδιο τρόπο στα ανώτατα όρια του όγκου από την έσω πλευρά του στόματος (υπερωίως). Ένας ισχυρός χειρουργικός κόμπος περάστηκε γύρω από τα άκρα των βελονών και προσεκτικά πιέστηκε μεταξύ του όγκου και των δοντιών. Με τον τρόπο αυτό περιβρογχίστηκε ολόκληρος ο όγκος στη βάση του. Την δεύτερη μέρα ο κόμπος σφίχτηκε περαιτέρω, καθώς επίσης και την τέταρτη και την πέμπτη ημέρα. Την έκτη μέρα ο όγκος αποκολλήθηκε αυτόματα χωρίς να παραμείνει κάποιο κατάλοιπό του...» (9)

Hullihen και Χειλεοσιστίες

Η ικανότητα του Hullihen να αντιμετωπίζει και χειλεοσιστίες προσείλκυσε πολλούς ασθενείς. Σε ένα προσεκτικά γραμμένο άρθρο του (15), κατέγραψε τις παρατηρήσεις του για τις χειλεοσιστίες και τις προτάσεις του για την χειρουργική τους αποκατάσταση. Αν και δεν τον αναφέρει στη βιβλιογραφία είναι πολύ πιθανό να επηρεάστηκε από τον σύγχρονό του Thomas Dent Mutter (1811-1859). Ο τελευταίος ήταν εξαιρετικός στην αποκαταστατική χειρουργική σχιστιών στην Φιλαδέλφεια και αναφέρει τον Hullihen βιβλιογραφικά σε μεταγενέστερο άρθρο του, ενώ ο Hullihen δεν τον αναφέρει στο δικό του (15). Ο Hullihen ταξινόμησε τις χειλεοσιστίες σε 2 κατηγορίες, τις ετερόπλευρες (μονές) και αμφοτερόπλευρες (διπλές). Ο ίδιος τονίζει με λεπτομέρειες τον χρόνο της τέλεσης της διορθωτικής χειλοπλαστικής στα βρέφη και καταλήγει:

«Ως εκ τούτου είμαι αποφασιστικά υπέρ των πρώιμων επεμβάσεων σε βρέφη για την θεραπεία της χειλεοσιστίδας. Έχω χειρουργήσει δεκατρείς περιπτώσεις πριν την εμφάνιση της οδοντοφυΐας. Τρία βρέφη από τον παραπάνω αριθμό ήταν ηλικίας μόλις τεσσάρων εβδομάδων, και μέχρι τώρα δεν έχω παρατηρήσει κάποια υποτροπή ή την παραμικρή επιπλοκή από την επέμβαση στα χειρουργημένα βρέφη» (15)

Ένα από τα ενδιαφέροντα σημεία στο παραπάνω άρθρο του Hullihen ήταν η προτροπή του για «προχειρουργική θεραπεία» σε όλες τις περιπτώσεις, και ειδικά όταν η χειλεοσιστία συνοδευόταν από «σχιστία του φατνιακού τόξου και της υπερώας». Η προχειρουργική θεραπεία συνίστατο στην τοποθέτηση «συγκολλητικής ταινίας» από την μία παρειά στην άλλη (Εικ. 7), τεχνική που εφαρμόζεται και σήμερα σε πολλές εξειδικευμένες

in a later article of his, whereas Hullihen does not (15). Hullihen classified cleft lips into 2 categories, unilateral (single) and bilateral (double). He emphasizes in detail the timing of corrective cheiloplasty in infants and concludes: “I am, therefore, decidedly in favor of early operations on infants, for the cure of harelip. I have operated on thirteen cases before dentition had commenced; three infants of this number were only four weeks old; and I have yet to witness the first untoward event, or the slightest unfavorable indication resulting to an infant from the operation” (15)

One of the interesting points in Hullihen’s article above was his admonition for “preparatory treatment” in all cases, and especially when the cleft lip was accompanied by “cleft of the alveolar and palatine arches”. The presurgical treatment consisted of the application of “adhesive strap” from one cheek to the other (Fig. 7), a technique still applied today in many specialized cleft clinics. And Hullihen continues:

“... By thus confining the cheeks forward, a force is obtained and exerted upon the jaw, sufficiently great to close in a few weeks the widest cleft of the alveolar arch, and at the same time to correct any projections of its process. The strap should be kept perfectly tense. It is therefore necessary to tighten it every day or two, which may be done by cutting a small portion out of the narrow part, and then sewing it together, without disturbing its adhesion to either cheek... The time generally required to close a cleft of the alveolar arch, depends more upon the age of the infant than upon the size of the cleft. It generally requires from four to six weeks to close the cleft in infants under five months old...As soon as the cleft edges of the alveolar arch are brought together so as to touch each other in the slightest manner, the operation for the cure of the harelip may be properly performed...” (15)

Regarding the cheiloplasty operation Hullihen wrote:

“The general principles of the operation for the cure of harelip consist, first in reducing the edges of the lip to a simple incised wound; then, in inserting needles so that the edges of the wound may be brought evenly together until they are firmly healed. But, in addition to these general indications, a particular plan should be adopted in each operation with the view of making a well-formed lip, and this plan must be made with a strict reference to the peculiarities of the case, and be carefully and plainly marked out upon the lip before the operation is commenced...” (15)

Hullihen and his tools

Tools designed by Hullihen are a scalpel, clothespins, scissors, an elevator, three or four long straight steel lancet needles, various kinds of silk sutures, pliers for cutting off the sharp ends of needles, and one or 2 sponges. He also emphasized the need for assistants to hold the infant, after first being wrapped in a large towel. Bleeding was limited by having one of the assistants press his fingers extraorally on the external maxillary arteries just

κλινικές σχιστιών. Και συνεχίζει ο Hüllihen:

«... Έτσι πιέζοντας τις παρειές προς τα εμπρός δημιουργούνται δυνάμεις στην άνω γνάθο, και μάλιστα σε τέτοια ένταση ώστε να συμπλησιάζονται μεταξύ τους τα χείλη των κολοβωμάτων τις κάθε φαττιοσχιστίες (ετερόπλευρης ή αμφοτερόπλευρης) και να κλείνει ακόμη και η μεγαλύτερη από αυτές μέσα σε μερικές εβδομάδες, ενώ ταυτόχρονα να διορθώνονται εξεσημασμένες προβολές της φαττιακής απόφυσης. Η ταινία θα πρέπει ιδανικά να συγκρατείται υπό τάση. Γι' αυτό είναι απαραίτητο να "σφιγγει" κάθε μέρα ή κάθε δύο μέρες, πράγμα που μπορεί να γίνει με το να κόβει κανείς ένα μικρό τμήμα της ταινίας από το στενότερο τμήμα της και στην συνέχεια να το ράβει εκ νέου, χωρίς όμως να καταστρέφει την προσκόλληση στις 2 παρειές... Ο χρόνος που γενικά απαιτείται για να κλείσει το φαττιακό τόξο της σχιστίδας εξαρτάται κυρίως από την ηλικία του βρέφους παρά από το μέγεθος της σχιστίδας. Γενικώς απαιτούνται τέσσερις με έξι εβδομάδες για να κλείσει η σχιστίδα στα βρέφη ηλικίας κάτω από πέντε μηνών... Όσο τα χείλη των κολοβωμάτων της σχιστίδας του φαττιακού τόξου πλησιάζουν μεταξύ τους, σε σημείο που να ακουμπήσει το ένα με το άλλο, έστω και ελάχιστα, η χειρουργική επέμβαση για την χειλοπλαστική μπορεί να διενεργηθεί με επιτυχία» (15)

Σε ότι αφορά την επέμβαση της χειλοπλαστικής ο Hüllihen έγραψε:

«Οι βασικές αρχές της επέμβασης για την χειλοπλαστική είναι πρώτον η νεαροποίηση των κολοβωμάτων της χειλοσχιστίδας, η συμπλησίωσή τους, και κατόπιν ο οβελισμός ευθέων βελονών έτσι ώστε τα χείλη του τραύματος να συμπληριστούν ομότιμα μέχρι να επουλωθούν πλήρως. Αλλά πέρα από αυτές τις γενικές ενδείξεις, ένα εξατομικευμένο πλάνο πρέπει να ακολουθείται σε κάθε επέμβαση με στόχο την δημιουργία ενός καλοσχηματισμένου χείλους. Το πλάνο αυτό πρέπει να καταρτίζεται με ιδιαίτερη προσοχή στις ιδιαιτερότητες της εκάστοτε περίπτωσης και να σχεδιάζεται προσεκτικά και με ακρίβεια πάνω στους ιστούς προεγχειρητικά...» (15)

Hüllihen και δικά του εργαλεία

Εργαλεία που σχεδίασε ο Hüllihen είναι νυστέρι, ρουχολαβίδες, ψαλίδια, αποκολλητήρα, τρεις ή τέσσερις μακριές ευθείες λογχοειδείς βελόνες από χάλυβα, διάφορα είδη μετάξιων ραμμάτων, πένσες για την αποκοπή των οξυαιμικών άκρων των βελονών, και έναν ή 2 σπόγγους. Επίσης τόνιζε την ανάγκη της ύπαρξης βοηθών για να κρατάν το βρέφος το οποίο θα έπρεπε πρώτα να το τυλίξουν με μία μεγάλη πετσέτα. Η αιμορραγία περιοριζονταν με το να πιέζει ένας από τους βοηθούς με τα δάκτυλά του εξωστοματικά τις έξω γναθιαίες αρτηρίες ακριβώς κάτω και μπροστά από τους μασητήρες. Αν ο ασθενής με χειλοσχιστίδα ήταν ενήλικας η επέμβαση λάμβανε χώρα σε πολυθρόνα κοντά στο παράθυρο για καλύτερο φωτισμό. (Εικ.8)

Hüllihen και υπερωιοσχιστία

Ένα χρόνο μετά την δημοσίευση του άρθρου του Hüllihen για τις χειλοσχιστίες, δημοσίευσε άρθρο και

below and in front of the masseters. If the patient with cleft lip was an adult, the operation took place in an armchair near the window for better lighting. (Fig.8)

Hüllihen and cleft palate

A year after the publication of Hüllihen's article on cleft lips, he also published an article on cleft palates and their treatment (16), which was highly appreciated and extensively discussed. Hüllihen, after mentioning the advantages, first pointed out by Lemonnier and Roux, emphasized on:

"The operation consists in effecting a union of the cleft edges of the velum; and, in all cases where the cleft extends no farther and the patient is young, a most satisfactory result may be anticipated. But where the osseous palate is likewise involved, more or less of an aperture will of course remain which must be closed either through medium of granulations, or by a gold obturator or artificial palate before much benefit can be derived... The earlier in life the operation can be performed the better... In cases where patients have arrived at the age of maturity, the habits of speech become so firmly fixed that it is almost impossible for them ever to overcome that snuffing, uncouth, hollow tone, so peculiar to those affected with openings in the palate. They have too, in some measure, outlived their affliction, and cease to be annoyed at the attention their infirmity attracts, or to feel the degree of mortification they so sensibly experienced in their youth. They are apt, therefore, to lack that determination and watchfulness so necessary to overcome a fixed habit of any description, and more particularly the one consideration..." (16)

Hüllihen had recognized that closing and repairing maxillofacial clefts was beyond his capabilities. Without proper anaesthesia (since the first public demonstration of ether as an anaesthetic took place in 1846), he needed the patient's full cooperation to operate on him. So he himself had to wait until the child was nine or ten years old. It is interesting, however, to read the description of his operative technique.

"The patient being placed on a low seat, in a good light and in a reclining position, the breast covered with a cloth, the mouth opened to its full extent, and a cork well-adjusted between the jaws at the last molar teeth; the operator, kneeling in front, may commence the operation by seizing the left edge of the cleft, at the base of the half uvula, with the forceps, which is to be held firmly and steadily in the left hand. Then holding the spear-shaped knife, like a pen, in the right hand, the point may be introduced into the velum half an inch back from the palate-bone and the sixteenth of an inch from the cleft-edge, and then plunged through to the guard backwards and towards the pharynx. Thus, in an instant, the edge is severed in a straight narrow strip forwards to the palate bone, and then backwards, near to the uvula. The next moment the back part of the velum is to be drawn slightly forwards, and with one clip of

για τις υπερωιοσχιστίες και την θεραπεία τους (16), το οποίο εκτιμήθηκε ιδιαίτερα και συζητήθηκε εκτενώς. Ο Hullihen, αφού ανέφερε τα πλεονεκτήματα, που πρώτοι οι Lemonnier και Roux επεσήμαναν, τόνισε ότι:

«Η επέμβαση συνίσταται ουσιαστικά στην συνένωση των ελεύθερων χειλέων της σχιστίας της μαλθακής υπερώας, και γι' αυτό σε όλες τις περιπτώσεις όπου η σχιστία δεν είναι σοβαρή και ο ασθενής είναι νέος θα μπορεί να αναμένεται το βέλτιστο δυνατό αποτέλεσμα. Όταν όμως συμμετέχει και η σκληρή υπερώα στη σχιστία, μετά την επέμβαση σύγκλεισης της μαλθακής υπερώας θα παραμείνει μικρότερο ή μεγαλύτερο κενό το οποίο είτε θα κλείσει με κοκκιωματώδη ιστό ή θα απαιτηθεί η χρήση χρυσού αποφρακτήρα ή τεχνητής υπερώας ώστε να προκύψουν οφέλη για τον ασθενή... Όσο νωρίτερα σε ηλικία γίνει η επέμβαση τόσο καλύτερα... Σε περιπτώσεις που θα προσέλθει ο ασθενής σε ώριμη ηλικία, οι έξεις της ομιλίας γίνονται τόσο σταθερές ώστε είναι σχεδόν αδύνατο για αυτούς να ξεπεράσουν αυτό τον τόσο έντονο, χαρακτηριστικά ρηχό και ιδιαίτερο τόνο ομιλίας που εμφανίζουν αυτοί που πάσχουν από ελλείμματα της υπερώας. Έχουν επιπλέον, σε κάποιο βαθμό, ξεπεράσει τα προβλήματα που συνοδεύουν την πάθησή τους και δεν ενοχλούνται πλέον από την αρνητική προσοχή που προκαλούν ή δεν αισθάνονται τόσο έντονα την απογοήτευση που βίωναν στην νεανική τους ηλικία. Έχουν επομένως την τάση να μην έχουν την αποφασιστικότητα και την προσοχή που είναι απαραίτητη ώστε να διορθωθεί μία έξη οποιασδήποτε αιτιολογίας, και πιο ειδικά αυτές που προκύπτουν από τις σχιστίες...» (16)

Ο Hullihen είχε αναγνωρίσει ότι η σύγκλειση και η αποκατάσταση γναθουπερωιοσχιστιών ήταν πέρα από τις δυνατότητές του. Χωρίς κατάλληλη αναισθησία (αφού η πρώτη δημόσια επίδειξη του αιθέρα ως αναισθητικού έλαβε χώρα το 1846), χρειαζόταν την πλήρη συνεργασία του ασθενούς ώστε να τον χειρουργήσει. Έτσι, έπρεπε ο ίδιος να περιμένει μέχρι το παιδί να γίνει εννέα ή δέκα ετών. Είναι ενδιαφέρον ωστόσο, να διαβάσει κανείς την περιγραφή της εγχειρητικής του τεχνικής.

«Ο ασθενής τοποθετείται σε μία χαμηλή πολυθρόνα, με καλό φωτισμό και σε ανάρροπη θέση. Το στήθος του ασθενούς καλύπτεται με οθόνιο, με το στόμα σε πλήρη διάνοιξη και ένα φελλό καλά τοποθετημένο ανάμεσα στις γνάθους στην θέση των τελευταίων γομφίων. Ο χειρουργός, γονατίζοντας μπροστά, μπορεί να ξεκινήσει την επέμβαση ακινητοποιώντας το αριστερό χείλος της σχιστίας, στην βάση της μισής σταφυλής, με την χειρουργική λαβίδα, την οποία κρατά σταθερά στο αριστερό χέρι. Έπειτα, κρατώντας το λογχοειδές νυστέρι, σαν στυλό, στο δεξιό χέρι, η λεπίδα προωθείται στην μαλθακή υπερώα μισή ίντσα πίσω από το υπερώιο οστού και το ένα δεκατοέκτο της ίντσας από το χείλος της σχιστίας. Κατόπιν, προωθείται προς τα πίσω και προς την κατεύθυνση του φάρυγγα. Έτσι, πολύ εύκολα, το χείλος της σχιστίας παρασκευάζεται σε μία στενή λωρίδα μπροστά μέχρι το υπερώιο οστού και οπίσθια κοντά στην σταφυλή. Ακολουθώντας, το οπίσθιο τμήμα της μαλθακής υπερώας έλκεται ελαφρώς προς τα εμπρός και με μία ψαλιδιά με το κεκαμμένο ψαλίδι εκτέμνεται το υπολείπόμενο τμήμα του χείλους της σχιστίας. Τώρα ο φελλός

the curved scissors the remaining portion of the edge may be cut away. The cork is now to be removed between the jaws, and the patient is allowed to rest until the bleeding in great measure subsides. The coagulated blood and mucus is then washed away from the velum and pharynx. The cork is then placed between the jaws, and the other edge of the cleft is removed in the same manner as the first. It now only remains to cut the detached strips loose from the palate-bone, and the paring of the edges will be finished... The next step is to insert the ligatures...being double, with a staphylorrhaphy needle on each end...When, however, the cleft extends to a greater or less degree through the palatine arch, it frequently happens that the edges of the velum are carried so far apart that it is impossible to bring them together without causing too great a tension upon the second and third ligatures. In such cases, a transverse incision may be made along the posterior edge of the palate-bone on both sides of the cleft, and through the entire thickness of the velum, and to such an extent as to permit the raw edges to be properly approximated. In accomplishing this, should it even be necessary to make the incisions five or six lines deep, they will always heal up spontaneously without causing the slightest apprehension or difficulty...

Regarding the postoperative care Hullihen allowed his patients immediate "full supply of proper food and drinks and liberty to talk as much as they might wish" and supported that he "he had yet to witness the first untoward event" (16). The appropriate time to remove the sutures depended on "the amount of ulceration that may exist about them". Usually, he would start removing the first stitches on the 3rd day, and most of the time by the 6th day he would have removed them all.

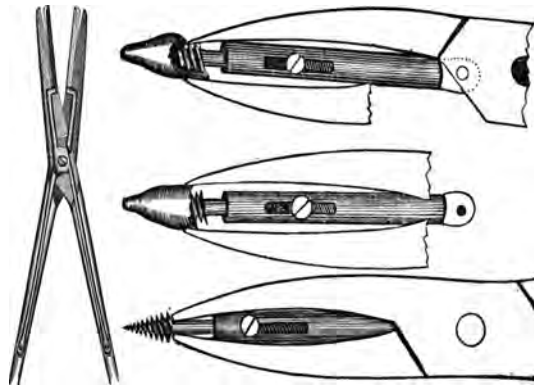
Hullihen was very skilled in making gold obturators for palatal defects (Fig. 9) (9). (It should be noted that many of his patients were adults with wide unoperated clefts, which even with today's surgical techniques would be a challenge). (Fig. 10)

Treatment of trigeminal neuralgia

In 1849, Hullihen published a paper on the treatment of trigeminal neuralgia (tic douloureux) in 4 patients, with repeated applications of silver nitrate in the maxillary antrum (17). What should be noted is that not only did he cure 3 out of the 4 with trigeminal neuralgia, but he also showed great compassion for their pain.

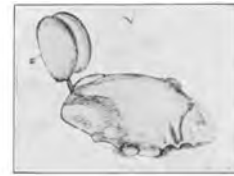
An indication of these elements of his character can be found in his letter to the graduates of the world's first Dental School in Baltimore in 1850:

"...you are most solemnly bound to use that same diligence, in the accumulation of knowledge, in perfecting of practice, in the acquiring of tact, in the display of skill, that you would crave in "others", to whom you might apply for important professional aid. Upon this precept, you are bound to extend to all men that politeness, that courtesy,

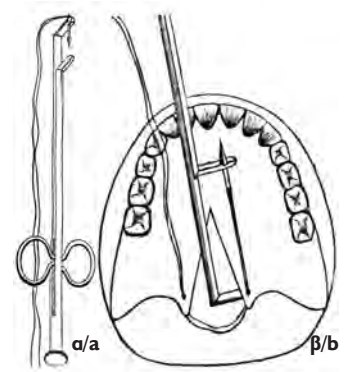
Εικ. 8: Μερικά από τα εργαλεία που σχεδίασε και χρησιμοποιούσε στις επεμβάσεις του ο Hullihen (Σταφυλόγγρα και σύνθετη ριζόγγρα).

Fig. 8: Hullihen designed and used in his operations (Uvula forceps and compounds root forceps).

Εικ. 9: Αποφρακτήρες υπερώας που χρησιμοποιούσε ο Hullihen σε ορισμένες περιπτώσεις που τις χαρακτήριζε ως ανεχειρήστες.

Fig. 9: Palatal obturators used by Hullihen in some cases which he characterized as inoperable.

Εικ. 10: α) Βελονοκάτοχο το οποίο σχεδιάστηκε από τον Hullihen για σύγκλειση υπερωιοσχιστίας β) Κατά τον χειρισμό του σε σύγκλειση υπερωιοσχιστίας (σε σχηματική παράσταση).

Fig. 10: a) Needle holder designed by Hullihen for cleft palate closure b) When handled in cleft palate closure operation (in schematic representation).

μπορεί να αφαιρεθεί ανάμεσα από τα δόντια, ενώ επιτρέπεται στον ασθενή να αναπαυθεί έως ότου η αιμορραγία υποχωρήσει αρκετά. Τα αιμοπήγματα και οι βλέννες απομακρύνονται από την μαλακή υπερώα και τον φάρυγγα. Ο φελλός μετά επανατοποθετείται μεταξύ των γνάθων και το άλλο χείλος του κολοβώματος της σχιστίας παρασκευάζεται με τον ίδιο τρόπο. Απομένει πλέον μόνο να ελευθερωθούν από το υπερώιο οστόν οι λωρίδες ιστών και ο συμπλησιασμός των άκρων έχει ολοκληρωθεί... Το επόμενο βήμα είναι η τοποθέτηση των ραμμάτων... Τα ράμματα είναι διπλά με ειδικές βελόνες για την συρραφή της σταφυλής στο κάθε άκρο... Όταν παρόλα αυτά η σχιστία εκτείνεται σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό στο φατνιακό τόξο, είναι συχνό το φαινόμενο οι άκρες της μαλακής υπερώας να απομακρύνονται τόσο μακριά ώστε να είναι αδύνατη η συμπλησίωσή τους χωρίς να δημιουργηθεί μεγάλη τάση στο δεύτερο ή τρίτο ράμμα. Σε αυτές τις περιπτώσεις, μία κάθετη τομή μπορεί να διενεργηθεί στο οπίσθιο άκρο του υπερώιου οστού και στις δύο άκρες τις σχιστίας και διαμέσου όλου του πάχους της μαλακής υπερώας, ώστε να επιτραπεί στις άκρες να συμπλησιαστούν κατάλληλα. Για να επιτευχθεί αυτό, μπορεί να χρειασθούν τομές βάθους πέντε και έξι γραμμών, οι οποίες γίνονται άφοβα καθώς επουλώνονται πλήρως και άμεσα χωρίς κάποια δυσκολία ή πρόβλημα» Σε ότι αφορούσε την μετεχειρητική φροντίδα ο Hullihen επέτρεπε στους ασθενείς του άμεση «πλήρη επαναφορά στην κατάλληλη λήψη τροφής και υγρών και ελευθερία στην ομιλία όσο αυτοί επιθυμούσαν» και υποστήριζε ότι «αυτός μέχρι τότε δεν είχε παρατηρήσει καμία δυσάρεστη εξέλιξη» (16). Ο κατάλληλος χρόνος αφαίρεσης των ραμμάτων εξαρτιόνταν από «την έκταση της έλκωσης η οποία θα μπορούσε να υπάρχει κάτω από τις ραφές». Συνήθως, αυτός άρχιζε να αφαιρεί τα πρώτα ράμματα την 3η ημέρα και τις περισσότερες φο-

that benevolence and good will that you would have all men extend to you.” (18)

Hullihen and orthognathic surgery

Maybe the most important contribution of Hullihen in Oral and Maxillofacial surgery is the article of “Case of Elongation of the Under Jaw and Distortion of the Face and Neck, Caused by a Bum, Successfully Treated” (19). This important article itself is an undoubted testimony to Hullihen's boldness, ingenuity and originality. For the treatment of his patient's deformity resulting from a facial bum (Fig. 11), Hullihen performed a wedge-type alveolectomy and subapical osteotomy to correct the prognathism and open bite (Fig. 12), while for the immobilization of the osteotomized alveolar part in the desired position, he used a covering splint (Fig. 13) made out of silver. He applied a rotating flap from the shoulder and upper limb to cover the deficit resulting from a wide excision of the cervical scar tissue, and to repair the lower lip deficit he used a V - Y advancement flap from the same area (Fig.14). In this article of his (19) Hullihen expressed his gratitude to Professor Mütter who once trained him in reconstructive surgery. Hullihen's covering splint used in this case had significant advantages, which, after several years, were emphasized on and applied also to fractures of the jaws by the great surgeons Blair and Ivy in their classic work “Essentials of Oral Surgery” (20). And verbatim Blair and Ivy write in 1923, referring to him as a dentist:

“... Dr. Hullihen, a dentist, of Wheeling, West Virginia, described a continuous dental splint which he constructed for a case of resection of the alveolous which has since often been used for the treatment of interdental fractures of the

ρές μέχρι την 6η μέρα τα αφαιρούσε όλα.

Ο Hullihen ήταν πολύ επιδέξιος στο να κατασκευάζει αποφρακτικές από χρυσάφι για ελλείμματα της υπερώας (Εικ. 9) (9). (Θα πρέπει να υπενθυμίσουμε ότι πολλοί από τους ασθενείς του ήταν ενήλικες με ευρείες μη χειρουργηθείσες σχιστίες, οι οποίες ακόμη και με τις σημερινές τεχνικές θα αποτελούσαν πρόκληση). (Εικ. 10)

Θεραπεία νευραλγίας τριδύμου

Το 1849, ο Hullihen δημοσίευσε θέμα σχετικό με την θεραπεία της νευραλγίας τριδύμου (tic douloureux) σε 4 ασθενείς, με επαναλαμβανόμενες εφαρμογές νιτρικού αργύρου στο γναθιαίο άντρο (17). Αυτό που πρέπει να σημειωθεί είναι ότι όχι μόνο θεράπευσε 3 από τους 4 με νευραλγία τριδύμου, αλλά έδειχνε και μεγάλη συμπτώνοια για τον πόνο τους.

Ενδεικτικό αυτών των στοιχείων του χαρακτήρα του μπορεί να αναζητηθεί στην επιστολή του στους αποφοιτήσαντες της πρώτης στον κόσμο Οδοντιατρικής Σχολής της Βαλτιμόρης το 1850:

«είναι καθήκον σας να παρουσιάζετε τον ίδιο ζήλο στην απόκτηση γνώσεων, στην τελειοποίηση της πρακτικής, στην απόκτηση λεπτότητας, στην επίδειξη ικανοτήτων, πράγματα που θα επιζητούσατε στους άλλους, εάν στρεφόσασταν προς αυτούς για σημαντική επαγγελματική βοήθεια. Με βάση αυτό το σκεπτικό οφείλτε να δείχνετε ευγένεια, καλοσύνη και φιλανθρωπία προς όλους, όπως και εσείς θα θέλατε να δείχνουν όλοι οι άνθρωποι και προς τα εσάς» (18).

Hullihen και ορθογναθική χειρουργική

Ίσως η σημαντικότερη συμβολή του Hullihen στην Στοματική και Γναθοπροσωπική χειρουργική είναι το άρθρο του «Case of Elongation of the Under Jaw and Distortion of the Face and Neck, Caused by a Burn, Successfully Treated» (19). Το σημαντικό αυτό άρθρο αυτό αποτελεί αναμφίβολη μαρτυρία της τόλμης, της εφευρετικότητας και της πρωτοτυπίας του Hullihen. Για την θεραπεία της παραμόρφωσης της ασθενούς του

body. It may be made of metal or vulcanite, celluloid or hard rubber, and is molded over a plastic or metal reproduction of the dentures. The splint is supposed to fit accurately, and it cemented into place. Such a splint may include all of the teeth and the arch or an adequate number on each side of the fracture... Effective splints of the Hullihen type have this advantage over wiring the jaw together—in that they allow movement of the jaw almost throughout the treatment, thus permitting mastication of solid food, but they are applicable only in cases of interdental fracture with firm teeth in each fragment...» (20).

In addition to mandibular immobilization splints and obturators for palatal defects, Hullihen's great mechanical skills led him to make many kinds of surgical instruments such as uvula scissors, forceps, spear shaped scalpels, special needle holders and dumbbell shaped cautery (6). (Fig. 15)

Hullihen 's untimely death

On March 28, 1857, when he was only 47 years old, his distinguished life and service to his patients was suddenly cut short after contracting typhoid pneumonia. His sudden death and the loss of his medical talent led the city of Wheeling to label the event a "public calamity". The many obituaries in newspapers of the time throughout Pennsylvania, Virginia, West Virginia, Maryland, Ohio and other parts of the United States were full of praise, like Campbell's:

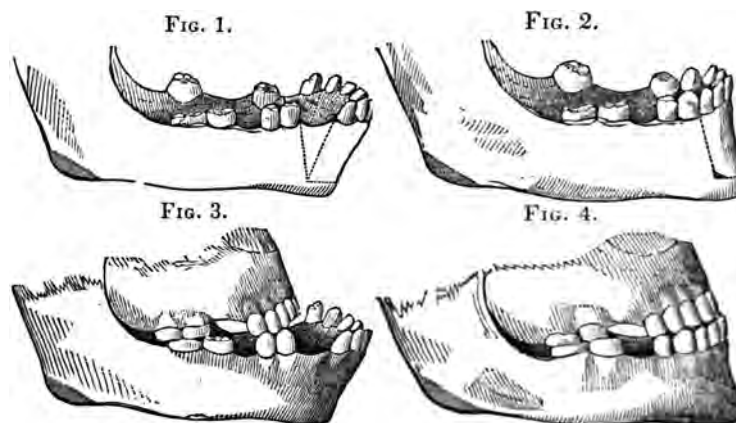
"... Amongst American surgeons, he had no superior, probably no equal. In dentistry he was not equaled in America. He performed operations which, when exhibited in Great Britain, constrained certain journalists to announce that such like had never been performed in Great Britain. With all these gifts of nature and attainments in science and art, a few hours' sickness brought him down to the gates of death."

"He was withal proverbially humane and generous. In his hospital, as well as in his private practice, he sympathized with suffering humanity in all its forms of misfortune and

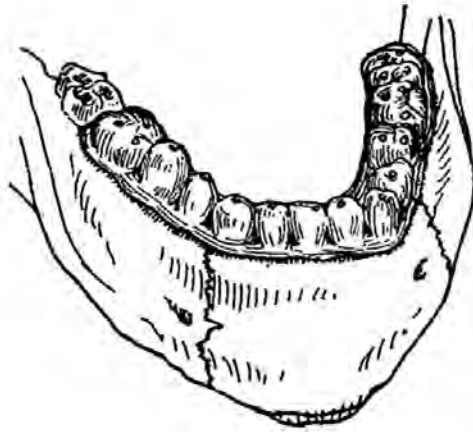
Εικ. 11: Προχειρουργική εμφάνιση της ασθενούς (από τον Hullihen 1849).

Fig. 11: Preoperative appearance of the patient (from Hullihen 1849).

Εικ. 12: Η κάτω γνάθος προχειρουργικά (Fig.1), η κάτω γνάθος μεταχειρουργικά (Fig.2), προχειρουργική σύγκλειση (Fig.3), μεταχειρουργική σύγκλειση (Fig.4) (από τον Hullihen 1849).

Fig. 12: The mandible preoperatively (Fig.1), the mandible postoperatively (Fig.2), preoperative closure (Fig.3), postoperative closure (Fig.4) (from Hullihen 1849).

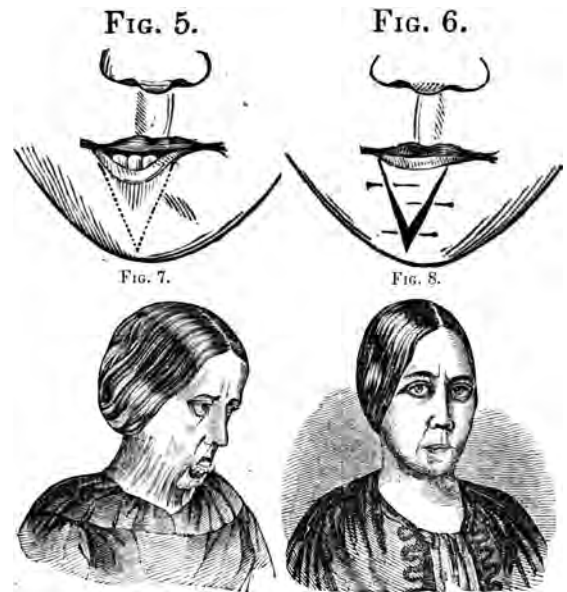

Εικ. 13: Ο καλυπτικός χυτός νάρθηκας από άργυρο που χρησιμοποιήθηκε για την παραπάνω περίπτωση από τον HULLIHEN ήταν για την εποχή μεγαλοφυής ιδέα. Οι Blair και Ivy αναφέρθηκαν πολύ αργότερα στην πολλαπλή χρησιμότητά του για την ακινητοποίηση των καταγμάτων της κάτω γνάθου, όταν οι γραμμές καταγμάτων αφορούσαν ενόδοντα τμήματα, όπως φαίνεται και στην εικόνα.

Fig. 13: The covering cast silver splint used for the above case by HULLIHEN was a genius idea for the time. Blair and Ivy much later referred to its multiple utilities in immobilizing mandibular fractures when the fracture lines involved endodontic segments, as shown in the illustration.

που προέκυψε μετά από έγκαιρο στο πρόσωπο (Εικ. 11), ο HULLIHEN διενήργησε σφηνοειδούς τύπου φατιεκτομή και υπακρορριζική οστεοτομία για να διορθώσει τον προγναθισμό και την χασμοδοντία (Εικ. 12), ενώ για την ακινητοποίηση του οστεοτομημένου οδοντοφατιακού τμήματος στην επιθυμητή θέση χρησιμοποίησε καλυπτικό νάρθηκα (Εικ. 13) από άργυρο. Εφάρμοσε περιστρεφόμενο κρημό από τον ώμο και το άνω άκρο για την κάλυψη του ελλείμματος που προέκυψε μετά από την ευρεία εκτομή του ουλώδους συνδετικού ιστού του τραχήλου, ενώ για την αποκατάσταση του ελλείμματος του κάτω χείλους χρησιμοποίησε έναν πρωθητικό κρημό V-Y από την ίδια περιοχή (Εικ. 14). Σε αυτό το άρθρο του (19) ο HULLIHEN εξέφρασε την ευγνωμοσύνη του προς τον καθηγητή Mutter που κάποτε τον εκπαίδευσε στην αποκαταστατική χειρουργική. Ο καλυπτικός νάρθηκας του HULLIHEN που χρησιμοποιήθηκε σε αυτή την περίπτωση, είχε σημαντικά πλεονεκτήματα που μετά από αρκετά χρόνια τόνισαν και εφάρμοσαν και σε κατάγματα των γνάθων οι μεγάλοι χειρουργοί Blair και Ivy στο κλασικό έργο τους «Essentials of Oral Surgery» (20). Και επί λέξει γράφουν οι Blair και Ivy το 1923, αναφερόμενοι σε αυτόν ως σε οδοντίατρο:

«... Ο δόκτωρ HULLIHEN, ένας οδοντίατρος από την πόλη Wheeling, της πολιτείας West Virginia, περιέγραψε έναν οδοντιατρικό καλυπτικό νάρθηκα, τον οποίο ο ίδιος κατασκεύασε για περίπτωση εκτομής φατιακού οστού και ο οποίος χρησιμοποιείται μέχρι και σήμερα για τη θεραπεία καταγμάτων του οδοντοφόρου τμήματος του σώματος της κάτω γνάθου. Ο νάρθηκας αυτός είναι δυνατό να κατασκευαστεί από μέταλλο

Εικ. 14: (Fig.5,6) V-Y σύγκλειση του κάτω χείλους. (Fig.7,8) Προχειρουργική εμφάνιση και μεταχειρουργική εμφάνιση του προσώπου της ασθενούς (από τον HULLIHEN 1849).

Fig. 14: (Fig.5,6) V - Y closure of the lower lip. (Fig.7,8) Pre-surgical appearance and post-surgical appearance of the patient's face (from HULLIHEN 1849).

distress, and was ever ready to extend relief to the wretched sufferer without any other claims upon his attention than those of a common brotherhood. We are pleased to learn that his sons inheriting much of his genius and skills are devoting themselves to the same profession in the same city. We could not wish for them more success in their profession than that obtained by their gifted and distinguished father.” (21)

HULLIHEN's aforementioned sons were Alfred and Manfred to whom HULLIHEN bequeathed “... implements for making teeth, and all my dental, surgical and other professional instruments and implements” (22). He also had one more son and one daughter.

At a town council in the court house the citizens of the city of Wheeling resolved to erect a worthy monument to the deceased in memory of the esteem of the citizens to HULLIHEN, and a committee would be appointed by the mayor to carry out this task.

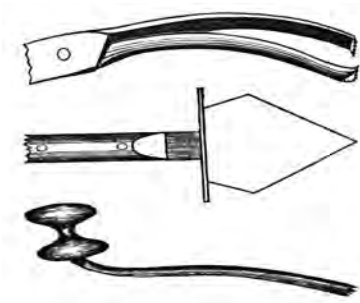
The result was a 30-foot-tall marble monument, which still stands on the Mount Wood Cemetery in the city of Wheeling (Fig.16). The inscriptions on each side read:

East side

“ eminent as a surgeon
the wide fame of his bold original genius was everywhere blended with gratitude for his benefactions “

West side

“Nothing perishes

Εικ. 15: Μερικά ακόμη από τα εργαλεία που κατασκεύασε ο Hüllihen.
Fig. 15: Some more of the tools made by Hüllihen.

ή βουλκανίτη ή κελουοΐτη ή σκληρό ελαστικό και χυτεύεται αφού πρώτα ληφθούν αποτυπώματα και δημιουργηθούν εκμαγεία των οδοντοστοιχιών. Ο νάρθηκας ταιριάζει με ακρίβεια και με χρήση συγκολλητικής κονίας καθλώνεται στην θέση του στον οδοντικό φραγμό. Ένας τέτοιος νάρθηκας είναι δυνατό να περιλαμβάνει όλα τα δόντια και το τόξο ή έναν επαρκή αριθμό δοντιών εκατέρωθεν της γραμμής του κατάγματος... Οι αποτελεσματικοί νάρθηκες τύπου Hüllihen έχουν αυτό το πλεονέκτημα σε σχέση με την διαγνωστική ακινητοποίηση στο ότι επιτρέπουν την κίνηση της κάτω γνάθου καθόλη την διάρκεια της θεραπείας, καθιστώντας δυνατή την μάσηση στερεών τροφών, αλλά είναι εφαρμόσιμοι μόνο σε περιπτώσεις καταγμάτων στο οδοντοφόρο τμήμα του σώματος της κάτω γνάθου με ισχυρά δόντια εκατέρωθεν αυτού.» (20)

Εκτός από νάρθηκες ακινητοποίησης της κάτω γνάθου και αποφρακτικές για ελλείμματα της υπερώας, οι μεγάλες μηχανικές δεξιότητες του Hüllihen τον οδήγησαν να κατασκευάσει πολλών ειδών χειρουργικά εργαλεία όπως ψαλίδι της σταφυλής, ριζάγρες, λογχοειδή νυστέρια, ειδικά βελονοκάτοχα και συσκευή καυτηρίασης σε σχήμα αλτήρα (6). (Εικ.15)

Ο πρόωρος θάνατος του Hüllihen

Στις 28 Μαρτίου 1857, όταν ήταν μόλις 47 ετών, η χρήση για τους ασθενείς του και προβεβλημένη ζωή του διακόπηκε ξαφνικά μετά από νόσηση από τυφοειδή πνευμονία. Ο ξαφνικός του θάνατος και η απώλεια του ιατρικού του ταλέντου οδήγησε την πόλη του Wheeling να χαρακτηρίσει το γεγονός ως «δημόσια συμφορά». Οι πολλές νεκρολογίες στις εφημερίδες της εποχής σε όλη την Pennsylvania, Virginia, West Virginia, Maryland, Ohio και σε άλλα μέρη των Ηνωμένων Πολιτειών ήταν γεμάτες επαίνους, όπως αυτή του Cambell:

«Ανάμεσα στους Αμερικανούς χειρουργούς, κανένας δεν ήταν ανώτερος, και πιθανώς κανένας δεν ήταν ισάξιός του. Στην οδοντιατρική δεν υπήρχε κανείς στο επίπεδό του στην Αμερική. Διενήργησε επεμβάσεις, οι οποίες όταν παρουσιάστηκαν στην Μεγάλη Βρετανία, οδήγησαν συγκεκριμένους δημοσιογράφους να γράψουν ότι ανάλογες επεμβάσεις δεν είχαν γίνει ποτέ στην Μεγάλη Βρετανία. Με όλα αυτά τα φυσικά ταλέντα και ικανότητες στις επιστήμες και την τέχνη, μέσα σε λίγες ώρες, μία αρρώστια τον έφερε στις πύλες του θανάτου.»

Εικ. 16: Μνημείο προς τιμήν του Hüllihen στο νεκροταφείο του Wheeling.

Fig. 16: Monument honoring Hüllihen in Wheeling Cemetery.

of that which made his life memorable and his death lamented. The soul- his was affectionate, sincere, generous, intrepid, and full of noble impulses. “

South side

“DR.S.P.Hüllihen
Born
December 10, 1810
Died
March 27, 1857”

North side

“Erected
by the Citizens of Wheeling
in memory
of one who had so lived among them
that they mourned his death
as a public calamity”

The extensive research on Hüllihen's life and work by Ambrecht (6), an oral surgeon of the city of Wheeling, led to Hüllihen's recognition as the “Father of Oral and Maxillofacial Surgery.” The Wheeling Dental Association held a conference (Hüllihen's Day) on August 18, 1936 to honor Hüllihen's work (Fig.17). Additionally, the American Society of Oral and Maxillofacial Sur-

Εικ. 17: Κατάθεση στεφάνων στο μνημείο του Hullihen μετά το πέρας της ημερίδας το 1936.

Fig. 17: Laying of wreaths at the Hullihen monument after the end of the conference in 1936.

«Ήταν εξαιρετα φιλόνηρωπος και γενναϊόδωρος. Στο νοσοκομείο του, όπως και στο ιδιωτικό του ιατρείο, συμπονούσε τους ανθρώπους του σε κάθε ατυχία και πρόβλημά τους, χωρίς να έχει απαίτηση για κάτι περισσότερο από το αίσθημα αδελφοσύνης όταν βοηθούσε τον κατατρεγμένο συνάνθρωπο. Είμαστε ευτυχείς που μαθαίνουμε ότι οι γιοι του κληρονόμησαν την ιδιοφυία του και τις τεχνικές του και αφιερώνονται στην άσκηση του ίδιου επαγγέλματος στην ίδια πόλη. Δεν θα μπορούσαμε παρά να τους ευχηθούμε να έχουν την ίδια επιτυχία που είχε και ο χαρισματικός και διακεκριμένος πατέρας τους.» (21).

Οι προαναφερθέντες γιοι του Hullihen ήταν ο Alfred και ο Manfred στους οποίους ο Hullihen κληροδότησε «...όργανα για να φτιάχνουν δόντια, καθώς και όλα τα οδοντιατρικά, χειρουργικά και άλλα επαγγελματικά εργαλεία και συσκευές του.» (22). Είχε επίσης έναν ακόμη γιο και μία κόρη.

Σε ένα δημοτικό συμβούλιο στο κτήριο του δικαστηρίου οι πολίτες της πόλης του Wheeling αποφάσισαν να εγείρουν έναν αντάξιο μνημείο για τον εκλιπόντα εις μνήμην του σεβασμού των πολιτών προς το πρόσωπό του, και μία επιτροπή θα διοριζόταν από τον πρόεδρο για να φέρει εις πέρας την αποστολή αυτή.

Αποτέλεσμα ήταν ένα μαρμάρινο μνημείο ύψους 30 ποδιών, το οποίο υπάρχει ακόμη στο Mount Wood Cemetery στην πόλη Wheeling (Εικ. 16). Οι επιγραφές που υπάρχουν σε κάθε πλευρά γράφουν:

Ανατολική πλευρά

«Προβεβλημένος ως χειρουργός
ευρέως γνωστός
για την τόλμη και την έμφυτη ιδιοφυία του
ήταν παντού παρών
με ευγνωμοσύνη
για τις αγαθοεργίες του»

geons dedicated their 55th annual meeting to Hullihen's memory.

Hullihen's contribution was enormous to the specialty of Oral and Maxillofacial Surgery. His work along with that of James Garretson, Chalmers Lyons, Truman Brophy and others paved the way not only for oral surgery, but also for the specialty of Oral and Maxillofacial Surgery, which today also requires a degree in Medicine, while at the same time they helped to establish Dental science as a respected branch of Medicine.

Simon P. Hullihen is, today, considered as the father of Oral and Maxillofacial Surgery thanks to the range of surgical operations listed above. However, recognizing his merit is less important than recognizing his overall contribution. In these modern times where the surgical fields of plastic surgeons, ENTs, general surgeons and oral and maxillofacial surgeons are intertwined and clashing, it is our honor to remember our shared glorious foundation in the father figure of Simon P. Hullihen!

Δυτική πλευρά

«Τίποτα δεν χάνεται
από αυτά
που έκαναν την ζωή του αξέχαστη
και τον θάνατό του οδυνηρό.
Η ψυχή του-
στοργική, ειλικρινής,
γενναϊόδωρη, απρόμητη
και γεμάτη από ευγενείς σκοπούς.»

Νότια πλευρά

«Δρ. S.P.Hullihen
Γεννήθηκε 10 Δεκεμβρίου 1810
Απεβίωσε 27 Μαρτίου 1857»

Βόρεια πλευρά

«Ανεγέρθη
από τους κατοίκους του Wheeling
στην μνήμη
ενός που είχε ζήσει τόσο ανάμεσά τους
ώστε θρήνησαν τον θάνατό του
ως δημόσια συμφορά»
Η εκτενής έρευνα της ζωής και του έργου του Hullihen από τον Ambrecht (6), ενός τότε στοματικού χειρουργού της πόλης Wheeling, οδήγησε στην αναγνώρισή του Hullihen ως «Πατέρα της Στοματικής και Γναθοπροσωπικής Χειρουργικής». Η οδοντιατρική ομοσπονδία του

Wheeling διοργάνωσε ημερίδα (Hullihen's Day) στις 18 Αυγούστου του 1936 για να τιμήσει το έργο του Hullihen (Εικ. 17). Επιπλέον, ο σύλλογος των Στοματικών και Γναθοπροσωπικών Χειρουργών της Αμερικής αφιέρωσαν την 55η ετήσια συνάντησή τους στην μνήμη του Hullihen. Η συνεισφορά του Hullihen ήταν τεράστια για την ειδικότητα της Στοματικής και Γναθοπροσωπικής Χειρουργικής. Το έργο του μαζί με αυτό των James Garretson, Chalmers Lyons, Truman Brophy καθώς και άλλων άνοιξαν τον δρόμο όχι μόνο για στοματική χειρουργική, αλλά και για την ειδικότητα της Στοματικής και Γναθοπροσωπικής Χειρουργικής που σήμερα απαιτεί και πτυχίο Ιατρικής, ενώ ταυτόχρονα βοήθησαν στο να αναδειχθεί η Οδοντιατρική επιστήμη ως ένας ευυπόληπτος κλάδος της Ιατρικής.

Ο Simon P. Hullihen χαρακτηρίζεται, σήμερα, ως ο πατέρας της Στοματικής και Γναθοπροσωπικής Χειρουργικής από το φάσμα των επεμβάσεων που παρατέθηκαν παραπάνω. Ωστόσο, το να αναγνωριστούν τα πρωτεία του είναι λιγότερο σημαντικό από το να αναγνωριστεί η συνολική προσφορά του. Σε αυτούς τους σύγχρονους καιρούς στους οποίους διαπλέκονται και συγκρούονται τα χειρουργικά πεδία δράσης των πλαστικών χειρουργών, των ΩΡΛ, των γενικών χειρουργών και των στοματικών και γναθοπροσωπικών χειρουργών, είναι προς τιμήν μας να θυμόμαστε την κοινή μας ένδοξη βάση στην πατρική φιγούρα του Simon P. Hullihen!

Διεύθυνση επικοινωνίας:

Λαζαρίδης Νικόλαος
Μητροπολίτου Γενναδίου 10,
546 31, Θεσσαλονίκη, Ελλάδα
Τηλ.: +30 6932413337
e-mail: lazamik45@gmail.com

Address:

Lazaridis Nikolaos
10 Mitropolitou Gennadiou Street,
546 31, Thessaloniki, Greece
Tel: +30 6932413337
e-mail: lazamik45@gmail.com

BIBLIOΓΡΑΦΙΑ/REFERENCES

1. Λαζαρίδης Ν: Η ιστορική εξέλιξη της ορθογναθικής χειρουργικής. Στόμα 2006;34:153.
2. Καρακάσης Δ, Λαζαρίδης Ν: Ορθογναθική Χειρουργική, Στοματική και Γναθοπροσωπική Χειρουργική. Τρίτος Τόμος. Εκδόσεις Αλτιτζή. Θεσσαλονίκη 2009.
3. Μάρτης Χρ, Μάρτη ΚΧ, Ράγκος ΒΝ: Από την Χειρουργική του Στόματος στη Γναθοπροσωπική Χειρουργική, Μια ιστορική εποποιία. Εκδόσεις ΟΒ, Αθήνα 2012.
4. Μάρτης Χρ, Μάρτη ΚΧ, Ζωγράφου Ε: Η εξέλιξη της Γναθοπροσωπικής Χειρουργικής σε σχέση με τη Γενική Χειρουργική του 19ου και 20ου αιώνα. Ιστορική ανασκόπηση. Αρχ Ελλ Στομ Γναθ Πρ Χειρ 2019;20(2):69-89.
5. Μυλωνάς ΑΙ. (Ο φιλιώτρ): Ματιές στην Ιστορία της Ιατρικής. Αρχ Ελλ Στομ Γναθ Πρ Χειρ 2019;20(2):92-95.
6. Ambrecht EC: Hullihen, the oral surgeon. Int J Orthod Oral Surg 1937;23:377, 511, 598, 711.
7. Aziz SR: Simon P. Hullihen and the origin of orthognathic surgery. J Oral Maxillofac Surg. 2004 Oct;62(10):1303-7.
8. The Daily Times, April 6, 1857.
9. Goldwyn R: Simon P. Hullihen: Pioneer oral and plastic surgeon. Plast Reconstr Surg 52:250, 1973.
10. Editors' Table. North Am Med Chir Rev 1858;2:19.
11. Hullihen SP.: Odontalgia. Observations on toothache. Am. J. Dent. Sc., 1st Series, 1840;1:105-111.
12. Hullihen SP.: Observations on abscess of the antrum maxillare. Am. J. Dent. Sc., 1st Series, 1841;2:179-184.
13. Hullihen SP.: Observations on mucopurulent secretion of the antrum maxillare. Am. J. Dent. Sc., 1st Series, 1842;2:253-255.
14. Hullihen SP.: Case of aneurism by anastomosis of the superior maxillare. Am. J. Dent. Sc., 1st Series, 1844;4:160-162.
15. Hullihen SP.: Hare-lip and its treatment. Case of aneurism by anastomosis of the superior maxillare. Am. J. Dent. Sc., 1st Series, 1844;4:244-254.
16. Hullihen SP.: Cleft palate and its treatment. Am. J. Dent. Sc., 1st Series, 1845;5:166-174.
17. Hullihen SP.: Cases of tic douloureux successfully treated with lunar caustic by applying it in the antrum maxillare. N.Y. Dent. Recorder, 1849;3:225-233.
18. Hullihen SP.: Valedictory address to graduating class of Baltimore College, Dental Surgery, 1850.
19. Hullihen SP.: Case of elongation of the under jaw and distortion of the face and neck, caused by a burn, successfully treated. Am. J. Dent. Sc., 1st Series, 1849; 9:157-165.
20. Blair V., Ivy R.: Essentials of Oral Surgery. The C.V. Mosby Co., St. Louis, 1923; pp 161-163.
21. Campbell A.: The Millennial Harbinger. Bethany, Virginia, 1857.
22. Hullihen SP.: Last Will and Testament (unpublished). Ohio County Court, Virginia, March 21, 1857.